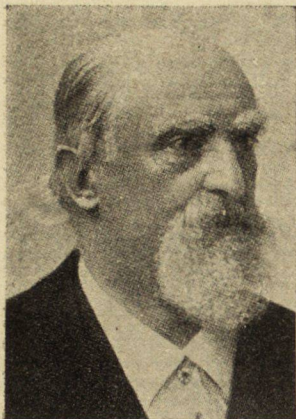

извиква чувства, и то прекрасни чувства и пр. — идеи, извикали на времето рѣзко противодействие, — но, макаръ и поддържани съ една крайност, оказали мощно влияние за скъсване съ формалното направ-

Едуардъ Хансликъ

ление, и създаване на една нова музикална естетика. Х. е билъ единъ отъ най-отявлениитѣ и смѣли противници на Вагнера и Брукнера, и отрицателъ на програмната музика. 1856 се хабилитира като приватдоцентъ по история и естетика на музиката при Виенския университетъ, отъ 1870 — професоръ. Съ своитѣ музикални подлистници и критици, отначало въ „Presse“ (1855—1864), и после въ „Neue freie Presse“, Х. е оказалъ влияние върху музикалния животъ на Виена, като обръщалъ внимание, и е билъ следенъ и отъ възнишия музикаленъ свѣтъ, а книгата му „Прекрасното въ музиката“ е преведена на много европейски езици (сжщо на японски). Писалъ: „История на концертното дѣло въ Виена“ — 2 тома (1869—70) — единъ много цененъ трудъ, „Модерна опера — критики и студии“ — 9 тома (1875—1900), „Музикални станции“, „Музикално и литературно“ (III изд. 1890), „Изъ

дневника на единъ музикантъ“, „Въ края на вѣка“, „Петъ години музика“, „Изъ ново и най-ново време“ (1900), „Сюита“ (1884), „Концерти, виртуози и компонисти на последнитѣ години“ (1870—85), „Изъ моя животъ“ (автобиография). Х. е билъ жури въ музикалния отдѣлъ на Парижкитѣ изложения 1867 и 1878, и на Виенското 1870. Съ неговитѣ идеи, прокарани въ „Прекрасното въ музиката“ е запознавалъ българската публика — съ редица сказки, въ София и провинцията, (озаглавени съ сжщото име) авторътъ на този речникъ.

Ханъ, Рейналдо — Hahn, Reynaldo — даровитъ компонистъ, род. 9 авг. 1875 въ Каракасъ (Венецуела), израстналъ въ Франция, училъ въ Парижката консерватория, писалъ: симфоническа поема: „Бергамаска любовна нощъ“ за оркестъръ, концертъ за цигулка съ оркестъръ, „Портрети на художници“ и „Меланхолично капричио“ за 2 пиана, соната за цигулка и пиано; пантомимитъ: „Светото дърво“ и „Край на любовта“; балети: „Балътъ на Беатриче д'Есть“ и „Празникътъ у Тереза“; опери: „Монахинята“, „Навзика“, „Гълъбътъ на Буда“, оперета „Лукъ“, коледна мистерия „Коледна пасторала“, триактна идиллия „Островътъ на блѣнътъ“; музика къмъ: „Локреция Боржия“ (Юго), „Естеръ“ (Расинъ), „Препятствие“ (Доде), „Дветѣ куртизанки“ (Круазе), „Моцартъ“ (Саша Гитри); пѣсни, концертъ за пиано съ оркестъръ (1931).

Характеристика — се нарича въ музиката, съответствието между художественото намѣрение на компониста — и постигнатото отъ него чрезъ ритмични, мелодични, хармонични и др. изразни срѣдства, за въздействие върху слушателя — особно въ музика по известенъ програмъ текстъ, дето — между съдържанието на думитѣ и музикалното въздействие — трѣбва да има единство, — съгласуваностъ.

Характеръ на тоновитѣ видове — особеното впечатление, което прави всѣки единъ отъ тоновитѣ видове, съставя иейния характеръ. Dur и moll сж рѣзки противоположности по своя характеръ. Първитѣ звучатъ ясно, свѣтло, — вторитѣ —